

ΜΠΕΝ ΜΙΛΕΡ

Τη νύχτα
που συνάντησα
τον
Αϊ-Βασίλη

ΠΑΙΔΙΚΗ ΛΟΓΟΤΕΧΝΙΑ

ΣΕΙΡΑ: ΜΙΚΡΗ ΠΥΞΙΔΑ

ΤΙΤΛΟΣ ΒΙΒΛΙΟΥ: **Τη νύχτα που συνάντησα τον Αϊ-Βασίλη**

ΤΙΤΛΟΣ ΠΡΩΤΟΤΥΠΟΥ: **The night I met Father Christmas**

Από τις Εκδόσεις Simon & Schuster UK Ltd, 2018

ΣΥΓΓΡΑΦΕΑΣ: Ben Miller

ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΣΗ: Daniela Jaglenka Terrazzini

ΜΕΤΑΦΡΑΣΗ: Σοφία Γρηγορίου

ΕΠΙΜΕΛΕΙΑ – ΔΙΟΡΘΩΣΗ ΚΕΙΜΕΝΟΥ: Κατερίνα Δουρίδα

ΜΑΚΕΤΑ ΕΞΩΦΥΛΛΟΥ: Τζίνα Γεωργίου

ΗΛΕΚΤΡΟΝΙΚΗ ΣΕΛΙΔΟΠΟΙΗΣΗ: Ελένη Σταυροπούλου

© Κειμένου: Passion Projects Limited, 2020

© Εικονογράφησης: Daniela Jaglenka Terrazzini, 2020

© ΕΚΔΟΣΕΙΣ ΨΥΧΟΓΙΟΣ Α.Ε., Αθήνα 2022

Πρώτη έκδοση: Οκτώβριος 2022

Έντυπη έκδοση ISBN 978-618-01-4548-9

Ηλεκτρονική έκδοση ISBN 978-618-01-4549-6

Τυπώθηκε στην Ευρωπαϊκή Ένωση, σε χαρτί ελεύθερο χημικών ουσιών, προερχόμενο αποκλειστικά και μόνο από δάση που καλλιεργούνται για την παραγωγή χαρτίου.

Το παρόν έργο πνευματικής ιδιοκτησίας προστατεύεται κατά τις διατάξεις του Ελληνικού Νόμου (Ν. 2121/1993 όπως έχει τροποποιηθεί και ισχύει σήμερα) και τις διεθνείς συμβάσεις περί πνευματικής ιδιοκτησίας. Απαγορεύεται απολύτως η άνευ γραπτής άδειας του εκδότη κατά οποιοδήποτε τρόπο ή μέσο αντιγραφή, φωτοανατύπωση και εν γένει αναπαραγωγή, διανομή, εκμίσθωση ή δανεισμός, μετάφραση, διασκευή, αναμετάδοση, παρουσίαση στο κοινό σε οποιαδήποτε μορφή (ηλεκτρονική, μηχανική ή άλλη) και η εν γένει εκμετάλλευση του συνόλου ή μέρους του έργου.

ΕΚΔΟΣΕΙΣ ΨΥΧΟΓΙΟΣ Α.Ε. | PSICHOGIOS PUBLICATIONS S.A.

Από το 1979 | Publishers since 1979

Έδρα: Head Office:

Τατοίου 121, 144 52 Μεταμόρφωση | 121, Tatoiou Str., 144 52 Metamorfossi, Greece

Βιβλιοπωλείο: Bookstore:

Εμμ. Μπενάκη 13-15, 106 78 Αθήνα | 13-15, Emm. Benaki Str., 106 78 Athens, Greece

Τηλ.: 2102804800 • fax: 2102819550 | Tel.: 2102804800 • fax: 2102819550

e-mail: info@psychogios.gr

www.psychogios.gr • <http://blog.psychogios.gr>

ΜΠΕΝ ΜΙΛΕΡ

Τη νύχτα
που συνάντησα
τον
Αϊ-Βασίλη

Εικονογράφηση: Ντανιέλα Τζάγκλενκα Τερατσίνι

Για τον Τζάκσον, τον Χάρισον και τη Λάνα

Κεφάλαιο ένα

Όταν ήμουν μικρός, ένας φίλος μου είπε μια πολύ μεγάλη χαζομάρα. Είπε ότι δεν υπήρχε ο Αϊ-Βασίλης*.

«Και τότε ποιος φέρνει τα χριστουγεννιάτικα δώρα;» τον ρώτησα. Δεν ήξερε να μου απαντήσει.

«Δεν ξέρω», είπε. «Έτσι μου είπε η αδερφή μου».

«Ποιος κατεβαίνει από την καμινάδα και τρώει τους κουραμπιέδες και πίνει το κονιάκ;» ρώτησα. «Ποιος οδηγεί το έλκηθρο;»

Ο φίλος μου έμεινε σιωπηλός για λίγο.

«Ξέρεις κάτι;» είπε. «Έχεις δίκιο. Δεν ξέρω γιατί το είπα. Θες να παίζουμε μπίλιες;»

Εκείνο το βράδυ, έμεινα ξάγρυπνος. Είχα πείσει τον φίλο μου, αλλά τα λόγια του είχαν φυτέψει ένα μικρούλι σποράκι αμφιβολίας στο μυαλό μου. Κι αν ο Αϊ-Βασίλης δεν υπήρχε;

* Έτσι αποδίδεται το *Father Christmas* του πρωτότυπου. (Σ.τ.Ε.)

Πλησίαζαν τα Χριστούγεννα και ένα σωρό ανησυχητικά ερωτήματα είχαν αρχίσει να με βασανίζουν: Ποιος ήταν ο Αϊ-Βασίλης; Γιατί έφερε δώρα; Πώς τα μοίραζε όλα μέσα σε μια νύχτα; Πώς ξεκίνησαν όλα;

Αποφάσισα ότι ένας μόνο τρόπος υπήρχε να μάθω την αλήθεια. Έπρεπε να συναντήσω τον Αϊ-Βασίλη.

Φυσικά, δεν αποκάλυψα σε κανέναν το σχέδιό μου. Οι γονείς μου θα προσπαθούσαν να με εμποδίσουν και οι δίδυμες αδερφές μου θα ήθελαν να έρθουν μαζί μου, όμως παραήταν μικρές. Επρόκειτο για μια σοβαρή αποστολή και δεν μπορούσα να διακινδυνεύσω να πάει κάτι στραβά.

Επιτέλους, έφτασε το βράδυ της παραμονής των Χριστουγέννων και οι γονείς μου ανέβηκαν να με φιλήσουν για καληνύχτα.

«Ξέρεις τι μέρα είναι αύριο;» ρώτησε η μητέρα μου με μάτια που έλαμπαν.

«Τετάρτη;» ρώτησα, παριστάνοντας τον αδιάφορο.

Η μητέρα μου κοίταξε τον πατέρα μου. Εκείνος ανασήκωσε τους ώμους.

«Ναι, αγάπη μου», είπε προσπαθώντας να διατηρήσει μια ατμόσφαιρα αγωνίας. «Είναι Τετάρτη. Αλλά είναι και Χριστούγεννα».

«Ααα», έκανα. «Δε με πολυενδιαφέρουν τα Χριστούγεννα».

«Αλήθεια;» είπε ο πατέρας μου. Και οι δύο έδειχναν πολύ απογοητευμένοι και για μια στιγμούλα ένιωσα άσχημα που τους ξεγελούσα.

«Ωραία είναι, υποθέτω», είπα, «αν σου αρέσουν τα δώρα και οι σοκολάτες και τα γλυκά και αυτού του είδους τα πράγματα, αλλά εγώ προτιμώ να λύνω μαθηματικά προβλήματα ακούγοντας κλασική μουσική». Και έπειτα δέχθη χασμουρήθρα και έκλεισα τα μάτια μου.

«Ότι σε κάνει ευτυχισμένο, αγάπη μου», είπε η μητέρα μου και ακούστηκε ανήσυχη. Με φίλησαν για καληνύχτα, έσβησαν το φως και έφυγαν.

Έμεινα ξαπλωμένος στο σκοτάδι, με τα μάτια κλειστά, και αφουγκραζόμουν. Μπορούσα να ακούσω τις αδερφές μου στο δωμάτιό τους στην άλλη άκρη του διαδρόμου να μιλούν στη δική τους επινοημένη γλώσσα, που μόνο οι δυο τους καταλάβαιναν. Συνήθως, όταν τις άκουγα να μιλούν έτσι, ένιωθα λίγο στην απέξω, αλλά όχι απόψε. Απόψε ήξερα ότι θα έκανα κάτι πολύ ξεχωριστό.

Κάποια στιγμή οι αδερφές μου σώπασαν και ξάφνου αισθάνθηκα το σπίτι να βαθαίνει και να σκοτεινιάζει. Μπορούσα να ακούσω το χαμηλόφωνο μουρμουρητό των γονιών μου που κουβέντιαζαν κάτω, σύντομα όμως έπαψε κι αυτό και έπειτα οι σκάλες έτριξαν καθώς ανέβαιναν να πάνε να ξαπλώσουν.

Ήξερα ότι μάλλον θα μου έριχναν μια ματιά, οπότε υποκρίθηκα ότι κοιμόμουν βαθιά.

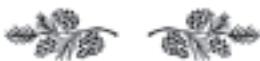
«Καληνύχτα, μικρέ», ψιθύρισε ο πατέρας μου καθώς μετακινούσε απαλά το κεφάλι μου πίσω στο μαξιλάρι και με κουκούλωνε για να μην κρυώσω. Ύστερα μύρισα το άρωμα της μητέρας μου καθώς μου έδινε ένα φιλί. Η πόρτα έκλεισε και άκουσα τα βήματά τους να δια-

σχίζουν το πλατύσκαλο και να κατευθύνονται προς την κρεβατοκάμαρά τους.

Έμεινα ακίνητος, να αφουγκράζομαι το σκοτάδι. Μετά από ώρα που μου φάνηκε πάρα πολλή, αποφάσισα ότι ήταν αρκετά ασφαλές να μισανοίξω το ένα μάτι. Το ρολόι στο κομοδίνο μου έδειχνε δώδεκα παρά τέταρτο. Ποτέ πριν δεν είχα μείνει ξύπνιος μέχρι τόσο αργά και στιγμιαία αναρωτήθηκα αν θα μεταμορφωνόμουν σε πέτρα όταν σήμαινε μεσάνυχτα – σαν παιδί σε παραμύθι.

Ξεσκεπάστηκα, κατέβασα τα πόδια μου στο χαλί και πήγα νυχοπατώντας στο παράθυρο. Έξω, το περβάζι ήταν καλυμμένο με χιόνι. Το φεγγάρι ήταν λεπτό μα λαμπερό και στον γειτονικό κήπο μια αλεπού διέσχιζε το χιονισμένο γρασίδι. Από πάνω μου ο μελανός ουρανός ήταν διάσπαρτος με αστέρια και μικρές συννεφένιες τολύπες. Δεν κουνιόταν τίποτα· δεν υπήρχαν πεφταστέρια, ούτε δορυφόροι, ούτε καν κάποιος αργοκίνητος πλανήτης. Και σίγουρα δεν υπήρχε κανένα έλκηθρο με τάρανδους.

Γλίστρησα πίσω στο κρεβάτι. Με τα δύο μαξιλάρια μου και μία μαξιλάρα από την πολυθρόνα έφτιαξα ένα είδος αφράτου θρόνου, ώστε να παρακολουθώ καθιστός τον ανοιχτό ουρανό. Ότι κι αν συνέβαινε, δε θα κοιμόμουν. Θα περίμενα την άφιξη του Αϊ-Βασίλη.

Πρώτα άκουσα τα κουδούνια. Περίμενα κουδουνάκια, όπως στα τραγούδια, αλλά αυτά ακούστηκαν περισσό-

Μια αλεπού διέσχισε το χιονισμένο γρασίδι.

τερο σαν κουδούνες αλπικών αγελάδων. Έτρεξα στο παράθυρο. Ο ουρανός ήταν άδειος, ακριβώς όπως πριν. Πέρα μακριά τα κουδούνια σταματούσαν και ξανάρχιζαν, ολοένα πιο δυνατά κάθε φορά. Λίγο λίγο πλησίαζαν, και ο ενθουσιασμός μου αυξανόταν. Ύστερα, στο τέλος, όταν ηχούσαν πάρα πολύ δυνατά, ακούστηκε ένας τεράστιος κρότος που τον ακολούθησε ένα ξύσιμο και ένα γλίστρημα, και όλο το ταβάνι τραντάχτηκε. Πάντοτε πίστευα ότι ο Αϊ-Βασίλης έφτανε ήσυχα ήσυχα, αλλά δε θα μπορούσα να πέφτω περισσότερο έξω. Καθόλου παράξενο που περιμένει πρώτα να κοιμηθούν όλοι!

Γρήγορος σαν αστραπή, φόρεσα τη ρόμπα μου, γλίστρησα τα πόδια μες στις παντόφλες μου, άρπαξα το λαγουδάκι μου και έτρεξα κάτω. Με περίσσιο θάρρος όρμησα στο σαλόνι και έτρεξα στο τζάκι. Σβόλοι καπνιάς έπεφταν στην κρύα σχάρα. Ερχόταν ο Αϊ-Βασίλης! Ή τουλάχιστον προσπαθούσε. Η καπνιά συνέχιζε να πέφτει και από ψηλά στην καμινάδα ακούγονταν κάτι υπόκωφοι ήχοι σαν κάποιος να πάλευε.

«Αρργγκγκ!» τον άκουσα να λέει. «Θα περίμενε κανείς παραμονή Χριστουγέννων να έχουν καθαρίσει την καμινάδα τους, αλλά όχι. Όχι!»

Ακούστηκε μια κραυγή, μετά ο ήχος πτώσης, μετά κάτι θόρυβοι σαν κάποιος να 'χε κολλήσει στην καμινάδα. Ακούστηκαν στριφογυρίσματα και μουρμουρητά και έπειτα μια μικροσκοπική μορφή προσγειώθηκε στο τζάκι.

Πάντοτε φανταζόμουν τον Αϊ-Βασίλη πελώριο, αλ-

λά το πλάσμα μπροστά μου ήταν μικρούλι. Είχε κοιλίστα, αν και δε θα το χαρακτήριζες χοντρό. Φορούσε ένα παλιομοδίτικο κόκκινο βελούδινο πανωφόρι με πράσινα κεντίδια, ασορτί κόκκινο βελούδινο παντελόνι και σκούρες καφέ δερμάτινες μπότες. Είχε μυτερά αυτιά, ανασηκωμένη μύτη και κοντά σγουρά άσπρα μαλλιά χωμένα κάτω από ένα κόκκινο βελούδινο σκουφί. Ξάφνου κατάλαβα! Ο Αϊ-Βασίλης δεν ήταν άνθρωπος. Ήταν ξωτικό!

«Ωωω!» αναφώνησα κατάπληκτος.

«Α!» φώναξε ο Αϊ-Βασίλης και τινάχτηκε από τον φόβο, με αποτέλεσμα να γκρεμίσει τη μασιά, να σκοντάψει προς τα πίσω και να προσγειωθεί με τον πισινό στο τζάκι.

«Αου!» έκανε. «Ο αστράγαλός μου! Νομίζω ότι τον στραμπούλισα».

«Συγγνώμη», είπα νιώθοντας να με πλημμυρίζουν οι ενοχές. «Εγώ φταίω που σε τρώμαξα. Κάτσε να σε βοηθήσω να σηκωθείς».

Τον έπιασα από το μπράτσο και τον βοήθησα να σηκωθεί όρθιος.

«Άουτς!» είπε. «Δεν μπορώ να πατήσω αυτό το πόδι. Κοίτα!»

Προσπάθησε να σταθεί, αλλά ήταν εμφανές πως πονούσε πολύ. Έτσι τον σήκωσα από τις μασχάλες και τον κάθισα στην πολυθρόνα του πατέρα μου.

«Χαίρετε», είπε, προσπαθώντας να συνέλθει καθώς με κοιτούσε με τα λαμπερά γαλανά μάτια του. «Μμμ...

Είμαι... είμαι επιθεωρητής καμινάδων. Από τον Δήμο. Μου ζήτησαν να επιθεωρήσω τη συγκεκριμένη καμινάδα. Της έριξα μια ματιά και είναι μια χαρά, οπότε φεύγω τώρα. Σε ευχαριστώ πολύ για τη βοήθεια».

«Επιθεωρητής καμινάδων;» ρώτησα, δείχνοντας ένα κουτί λέγκο που εξείχε από τον σάκο του. «Είσαι σίγουρος;»

Έσπρωξε γρήγορα γρήγορα τα λέγκο πίσω στον σάκο και με κοίταξε με θράσος. «Αυτά;» είπε. «Αυτά είναι τα λέγκο μου. Πολλοί μεγάλοι παίζουν με λέγκο. Είναι της μόδας».

«Δε με ξεγελάς», είπα. «Ξέρω ποιος είσαι».

«Ξέρεις;»

«Φυσικά», είπα προσπαθώντας να διατηρήσω την ψυχραιμία μου. Ήμουν άλλωστε μπροστά σε έναν σούπερ σταρ παγκοσμίου φήμης. «Όλοι ξέρουν. Είσαι ο Αϊ-Βασίλης. Κάθε χρόνο τα παιδιά γράφουμε μια χριστουγεννιάτικη λίστα με όλα τα δώρα που επιθυμούμε, και σου τη στέλνουμε στον Βόρειο Πόλο. Έχεις ένα εργαστήριο όπου τα ξωτικά σου φτιάχνουν τα δώρα—»

«Όπα, όπα, όπα!» με διέκοψε. «Δεν είναι τα ξωτικά μου. Είναι υπάλληλοί μου και έρχονται στο εργαστήριο επειδή το θέλουν».

«Αχά!» είπα, χτυπώντας μια φορά τα χέρια μου. «Ώστε είσαι ο Αϊ-Βασίλης!»

«Ααα», έκανε το ξωτικό με ύφος που έδειχνε σαν να είχε πιαστεί στα πράσα.

«Να σου πω τι άλλο ξέρω για σένα;» ρώτησα.

«Έχω ένα προαίσθημα ότι θα το κάνεις», απάντησε.

«Λοιπόν, την παραμονή των Χριστουγέννων φορτώνεις όλα τα δώρα στο έλκηθρό σου, που το σέρνουν στον ουρανό οι εννιά τάρανδοί σου: ο Πράνσερ, ο Ντάνσερ, ο Ντόνερ, ο Μπλίτζεν, ο Κόμετ, ο Κιούπιντ, ο Ντάσερ, ο Βίξεν και ο Ρούντολφ».

«Συνέχισε», είπε.

«Επισκέπτεσαι κάθε σπίτι, προσγειώνεις το έλκηθρό σου στη στέγη και ύστερα κατεβαίνεις από την καμινάδα για να αφήσεις τα δώρα κάτω από το χριστουγεννιάτικο δέντρο. Ακριβώς αυτό που κάνεις τώρα δηλαδή. Άρα, πρέπει να είσαι ο Αϊ-Βασίλης».

«Πιθανόν», είπε. «Πολύ πιθανόν. Για την ακρίβεια...» Έκανε μια μεγάλη παύση και με κοίταξε κατάματα. «Έχεις δίκιο».

Και ύστερα χαμογέλασε. Ήταν σαν να είχε ανάψει κάποιος ένα φως λαμπερό σαν τον ήλιο. Τα μάτια του στραφτάλισαν με καλοσύνη και ένιωσα ένα κύμα ευτυχίας να με σηκώνει σαν βαρκούλα στην μπανιέρα. Όλες μου οι αμφιβολίες είχαν εξαφανιστεί. Ο Αϊ-Βασίλης ήταν αληθινός και ήταν εδώ, στο σπίτι το δικό μου.

«Εσύ πρέπει να είσαι ο Τζάκσον», είπε. «Γιατί είσαι ξύπνιος τόσο αργά, όταν όλοι οι άλλοι κοιμούνται;»

«Σε περίμενα», είπα. «Θέλω να σου κάνω μια πολύ σημαντική ερώτηση. Μπορώ;»

«Ρίχ' το», είπε ο Αϊ-Βασίλης.

«Ποιος είσαι;» ρώτησα.

«Ποιος είμαι;» ρώτησε ο Αϊ-Βασίλης.

«Πώς ξεκίνησε όλο αυτό; Πώς έγινες ο Αϊ-Βασίλης;»

Ο Αϊ-Βασίλης ένευσε αργά, σαν να τον εντυπωσίαζε έστω και αμυδρά η περιέργειά μου. «Στ' αλήθεια θέλεις να ξέρεις;» Χαμογέλασε.

«Περισσότερο απ' οτιδήποτε άλλο», απάντησα.

«Είσαι σίγουρος και διπλοσίγουρος;» ρώτησε ο Αϊ-Βασίλης. «Μπορεί να μην είναι η ιστορία που περιμένεις».

«Αυτό συμβαίνει με όλες τις καλές ιστορίες», είπα.

«Σωστό αυτό», είπε ο Αϊ-Βασίλης. «Πολύ σωστό». Έχωσε το δάχτυλό του στο τσεπάκι του γιλέκου του και τράβηξε έξω ένα ασημένιο ρολόι τσέπης. «Λοιπόν, είμαι ελαφρώς μπροστά στο πρόγραμμα. Υποθέτω...» Με κοίταξε κατάματα για άλλη μια φορά, «υποθέτω ότι, αφού ήσουν πολύ καλό παιδί, θα μπορούσα να σου πω στα γρήγορα».

«Ναι, παρακαλώ», είπα. «Τώρα, ένα πράγμα που πρέπει να ξέρετε για μένα είναι ότι έχω απίστευτη μνήμη. Μπορώ, ας πούμε, να θυμηθώ τις ώρες και τις ημερομηνίες κάθε γεύματος που έχω φάει στη ζωή μου –για να σας δώσω ένα παράδειγμα: σάντουιτς με τυρί, με μoustάρδα αντί για πίκλες, στις δώδεκα και μισή το μεσημέρι πριν από τρεις Τετάρτες–, πράγμα που σημαίνει ότι όταν κάποιος μου λέει κάτι, μπορώ να το επαναλαμβάνω λέξη προς λέξη για πάντα.

»Γι' αυτό, όταν λέω “να τι μου είπε ο Αϊ-Βασίλης”, ε, είναι σαν να τα ακούσατε από το στόμα του...»

Κεφάλαιο δύο

Κάποτε, πριν από πάρα πολύ καιρό, υπήρχε μια πόλη κοντά στον Βόρειο Πόλο όπου ζούσαν τα περισσότερα ξωτικά του κόσμου. Για όσον καιρό μπορούσε να θυμηθεί ο οποιοσδήποτε, σχεδόν όλα τους εργάζονταν στο εργοστάσιο παπουτσιών της πόλης, το οποίο είχε στήσει από το μηδέν ο διάσημος επιχειρηματίας Γκριμ Γκρίμσον.

Τα ξωτικά, όπως είμαι βέβαιος ότι γνωρίζεις, είναι εξαιρετικοί υποδηματοποιοί. Χρησιμοποιούν το μαλακότερο δέρμα, το οποίο κόβουν και ράβουν μόνο με το χέρι. Είναι επίσης πολύ καλά με τα μαγικά, οπότε κάθε παπούτσι που έφτιαχναν ταίριαζε τέλεια στο πόδι αυτού που το αγόραζε.

Για αιώνες, κανένας άνθρωπος δεν μπορούσε να φτιάξει παπούτσι που να φτάνει στο ένα δέκατο την ποιότητα των παπουτσιών των ξωτικών, οπότε ο Γκριμ Γκρίμσον δεν είχε καθόλου ανταγωνισμό. Ύστερα όμως οι άνθρωποι εφηύραν μηχανήματα που μπορούσαν να

κατασκευάσουν παπούτσια σχεδόν τόσο γρήγορα και σχεδόν τόσο καλά όσο τα ξωτικά. Βέβαια, τα παπούτσια που έφτιαχναν τα μηχανήματα των ανθρώπων δεν ταίριαζαν μαγικά στο πόδι σου, αλλά κανείς δε νοιαζόταν, επειδή ήταν πολύ πιο φτηνά.

Με τον καιρό, οι άνθρωποι άρχισαν να ξεχνούν εντελώς τα παπούτσια των ξωτικών και αγόραζαν μόνο παπούτσια φτιαγμένα από μηχανές. Σύντομα ο Γκριμ Γκριμόσον διαπίστωσε ότι το κόστος λειτουργίας του εργοστασίου ήταν μεγαλύτερο από το κέρδος που έβγαζε από την πώληση των παπουτσιών και –σε ένα διαβόητο σκάνδαλο– εγκατέλειψε την πόλη μες στη νύχτα με το συνταξιοδοτικό ταμείο των υπαλλήλων του.

Όλα τα ξωτικά που εργάζονταν στο εργοστάσιο παπουτσιών μέσα σε μια νύχτα έμειναν άνεργα. Χωρίς μισθό να ταΐσουν τις οικογένειές τους και χωρίς νέες θέσεις εργασίας, σύντομα άρχισαν να αποκαρδιώνονται. Στο τέλος υπήρχαν δύο κατηγορίες ξωτικών στην πόλη: τα πλούσια και τα φτωχά. Πράγμα που με φέρνει στον πρωταγωνιστή της ιστορίας μου, τον Τόρβιλ Κρίστμας*.

Ο Τόρβιλ ήταν αδιαμφισβήτητα ένα από τα πλούσια ξωτικά. Στην πραγματικότητα, όντας ιδιοκτήτης του μόνου παιχνιδοπωλείου της πόλης, τα πήγαινε πολύ καλά στη ζωή του. Ενώ όμως οι περισσότεροι που βγάζουν

* *Torvil Christmas* στο αγγλικό· το Κρίστμας είναι απλή μεταγραφή της αγγλικής λέξης Christmas, η οποία, όπως είναι γνωστό, σημαίνει «Χριστούγεννα». (Σ.τ.Ε.)

λεφτά χαίρονται να τα μοιράζονται με την οικογένεια και τους φίλους τους, ο Τόρβιλ φύλαγε την περιουσία του αποκλειστικά και μόνο για τον εαυτό του.

Για να είμαστε δίκαιοι, ο Τόρβιλ δεν είχε ούτε οικογένεια ούτε φίλους. Μεγαλωμένος στο ορφανοτροφείο, δεν είχε γνωρίσει ποτέ τη μητέρα και τον πατέρα του και δεν είχε στενές σχέσεις με κανέναν σε όλη του τη ζωή. Η ιστορία μας ξεκινά όταν ο Τόρβιλ ήταν πεντακοσίων έξι ετών, πολύ μετά την ηλικία που τα περισσότερα ξωτικά νοικοκυρεύονται και δημιουργούν οικογένεια. Ο Τόρβιλ ωστόσο ήταν ακόμη ολομόναχος.

(Παρεμπιπτόντως, τα ξωτικά γενικά ζουν δέκα φορές περισσότερο από τους ανθρώπους. Θεωρούνται μωρά ως την ηλικία των δέκα, νήπια ως την ηλικία των τριάντα, παιδιά μέχρι να φτάσουν τα εκατόν είκοσι, έφηβοι ως τα διακόσια και ενήλικοι στην ηλικία των τριακοσίων τριών.)

Όχι ότι τον Τόρβιλ τον πείραζε που ήταν μόνος. Τα χρήματα, όπως είχε ανακαλύψει, μπορούσαν εύκολα να αντικαταστήσουν τους ανθρώπους. Και το καλό με τα χρήματα είναι ότι ποτέ δε σε απογοητεύουν. Αν μετρούσες την περιουσία σου μετά το πρωινό, μπορούσες να είσαι ήσυχος ότι

θα βρισκόταν εκεί και όταν τη μετρούσες μετά το μεσημεριανό και ξανά εκεί όταν τη μετρούσες μια τελευταία φορά προτού πέσεις για ύπνο. Οι άνθρωποι μπορεί να πηγαиноέρχονται, αλλά τα χρήματα έμεναν για πάντα. Το μόνο που είχες να κάνεις ήταν να φροντίσεις να μην τα ξοδέψεις.

Το να μην ξοδεύει χρήματα ήταν ένα από τα αγαπημένα χόμπι του Τόρβιλ. Θα το πω ξεκάθαρα: Ο Τόρβιλ ήταν τσιγκούνης. Αν κάποιο ξωτικό έμπαινε στο μαγαζί του ψάχνοντας δώρο γενεθλίων για τον γιο ή την κόρη του και παραήταν φτωχό για να αγοράσει κάποιο από τα όμορφα παιχνίδια, ο Τόρβιλ ποτέ δε βοηθούσε κάνοντας κάποια έκπτωση ή γλιστρώντας κρυφά στο σακούλι του ξωτικού ένα πακέτο με κάρτες Υπερατού.

«Σας παρακαλώ, κύριε Κρίστας, δείξτε λίγη καλοσύνη», έλεγε ο πελάτης, στο οποίο ο Τόρβιλ απαντούσε πάντοτε το ίδιο: «Οι λογαριασμοί, καλέ μου κύριε, δεν πληρώνονται με καλοσύνη».

Τώρα, αν τυχόν φαντάστηκες ότι ο Τόρβιλ θα ήταν μεγάλος λάτρης των γιορτών επειδή το επίθετό του ήταν Κρίστας, ξεφαντάσου το. Του Τόρβιλ δεν του άρεσαν καθόλου τα Χριστούγεννα· για την ακρίβεια τα μισούσε. Όσα Χριστούγεννα θυμόταν, τα είχε περάσει δυστυχισμένος, ολομόναχος στο άδειο, κρύο σπίτι του, δίχως επισκέψεις από φίλους ή συγγενείς, χωρίς καν μια χριστουγεννιάτικη κάρτα, πόσο μάλλον δώρο. Ως αποτέλεσμα, όλα όσα αγαπούν οι φυσιολογικοί άνθρωποι στα Χριστούγεννα στην πραγματικότητα, του Τόρβιλ του

έδιναν στα νεύρα: τα χριστουγεννιάτικα δέντρα, τα ημερολόγια αντίστροφης μέτρησης, οι άνθρωποι που φέρονταν ευγενικά ο ένας στον άλλον στα μέσα μαζικής μεταφοράς, όλα αυτά τέλος πάντων του χαλούσαν εντελώς τη διάθεση.

Το μοναδικό καλό που έβρισκε ο Τόρβιλ στα Χριστούγεννα ήταν τα λεφτά που έβγαζε. Μάλιστα, και ντρέπομαι που το λέω, όταν πλησίαζαν τα Χριστούγεννα και κάθε ξωτικό στην πόλη έκανε αυστηρή οικονομία και αποταμίευση για να αγοράσει παιχνίδια, ο Τόρβιλ ανέβαζε τις τιμές του! Το δικό του ήταν το μοναδικό παιχνιδιοπωλείο της πόλης, οπότε κανείς δεν είχε άλλη επιλογή πέρα από το να πληρώσει το επιπλέον κόστος. Για πολλά ξωτικόπαιδα, που οι γονείς τους ήταν φτωχοί, αυτό σήμαινε λιγότερα δώρα. Για ορισμένα που οι γονείς τους ήταν πάμφτωχοι, λυπάμαι που το λέω, αυτό σήμαινε μηδέν δώρα.

Και ίσως έτσι να παρέμενε η κατάσταση αν τα γεγονότα δεν έπαιρναν μια απίστευτη τροπή. Μια τροπή που άλλαξε για πάντα τη ζωή του Τόρβιλ. Μια τροπή που –όπως σύντομα θα διαπιστώσεις– άλλαξε και τη δική σου ζωή.

ΤΑΞΙΔΕΨΤΕ ΣΤΟΝ ΘΑΥΜΑΣΤΟ
ΚΟΣΜΟ ΤΟΥ ΜΠΕΝ ΜΙΛΕΡ,
ΤΟΥ ΠΛΕΟΝ ΑΝΕΡΧΟΜΕΝΟΥ
ΣΥΓΓΡΑΦΕΑ ΠΑΙΔΙΚΗΣ ΛΟΓΟΤΕΧΝΙΑΣ
ΣΤΗ ΜΕΓΑΛΗ ΒΡΕΤΑΝΙΑ.

Ο Τζάκσον ξέρει τα πάντα για τους ιπτάμενους ταράνδους, τα ξωτικά και το μυστικό εργαστήριο στον Βόρειο Πόλο, καθώς και για τη μαγεία που επιτρέπει στον Αϊ-Βασίλη να μοιράζει δώρα σε όλο τον κόσμο σε μία μόλις νύχτα. Μόνο ένα δεν ξέρει. Πώς έγινε ο Αϊ-Βασίλης... Αϊ-Βασίλης;

Όλα αυτά αλλάζουν όταν, την παραμονή των Χριστουγέννων, ο Τζάκσον συναντά τον Αϊ-Βασίλη και ακούει μια απίστευτη ιστορία. Μπορεί να μην είναι η ιστορία που περίμενε, αλλά, και πάλι, αυτό δε συμβαίνει με όλες τις καλές ιστορίες;

Εκδόσεις **ΨΥΧΟΓΙΟΣ**
www.psychogios.gr

Από 10 ετών

ISBN: 978-618-01-4548-9

ΚΩΔ. ΜΗΧ/ΣΗΣ: 26180